

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13237

DI PASIRUNGEN FUNEM

Lu. Lu. (Lurii Luriovych) Shovkoplias

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

י. שאווקא פליאם

ד' פאסירונגען

פונעם היינט

דזשעמק

• קינדער - פארלאג •

Handwritten signature or initials in a circle.

י. ש א ו ו ק א פ ל י א ס

די פאסירונגען פונעם הינטל דזשעמק'י

פון אוקראיניש - נ. שעכטמאן

צ״כענונגען פון קעשא

MICROFORM

ק י נ ד ע ר - פ א ר ל א ג
1 9 3 4

רעזאקטער — אי. גרינזינד
טעכנאָמירער — אי. שישקע
קאָרעקטער — ל. היילער

Друкується з матриць, виготовлених в друкарні ім. Фрунзе, Харків.

Уповн. Головліту № 2236. Одобріт № 829. Замовлення № 973. Тираж 2000 прим.
Здано до друку 29-VII-34 р. Підписано до друку 1-VIII-34 р. Черг. вид. 72.

Друкарня ім. Левіна, Одеса, Пушкінська, 18

נעראָן, דער סאָלידער געיעג־הונט, פלעגט אָפט מיט אופרעגונג זאָגן צו דזשעמקיס מוטער, נאָרמא:

— איך פאַרשטיי אייך לאַכלוטן ניט, געערטע נאָרמאָ!... איך רעד וועגן אייער זון. גאַנצענע טעג יאָגט ער ארומ איבער דער גאס, שטענדיק איז ער באשפריצט מיט בלאַטע. שטענדיק אָדער ער יאָגט זיך נאָך א קאַצ, אָדער ער שלאָגט זיך מיט עמעצן. ס'איז דאָך ניט פֿיין!... ער כאַווערט זיך בלויז מיט היימלאָזע, בלאַנקענדיקע הינט. און אליין איז ער ענלעך געוואָרן ניט אפ קיין געוויינלעכע פאַקסטעריער, נאָר אפ א בראַדיאַגע... איך פאַרשטיי ניט, ווי אזוי קאָגט איר עס פארלייבן. ס'איז דאָך א פלעק אפ אייער עלטער. הערנדיק די דאָזיקע ווערטער, פלעגט די באיאָדטע און דיקע נאָרמאָ ווערן טרויעריק און אראַפלאָזן די נאָז. זי האָט שווער געזיפצט און געפרעגט:

— נו, וואס קאָן איך טאָן מיט אָט דעם בויאָנ?

— איך ווייס ניט, — האט נעראָן געקוועטשט מיט די פלייצעס — דאס איז אייער זאך און ניט מיינע... אָבער געדענקט, אויב איר וועט ניט איינשטילן אייער דזשעמקין, וועלן אַלע אַנשטענדיקע הינט זיך אופהערן מיט אייך גריסן.

דאָס איז געווען א שרעקלעכע דראָונג. נאָרמא האָט פון שרעק אזש פארושמורעט די אויגן.

— איך וועל פרווון, — האָט זי פארזיכערט נעראָנען, — איך וועל נאָכאמאָל א פרווון טאָן...

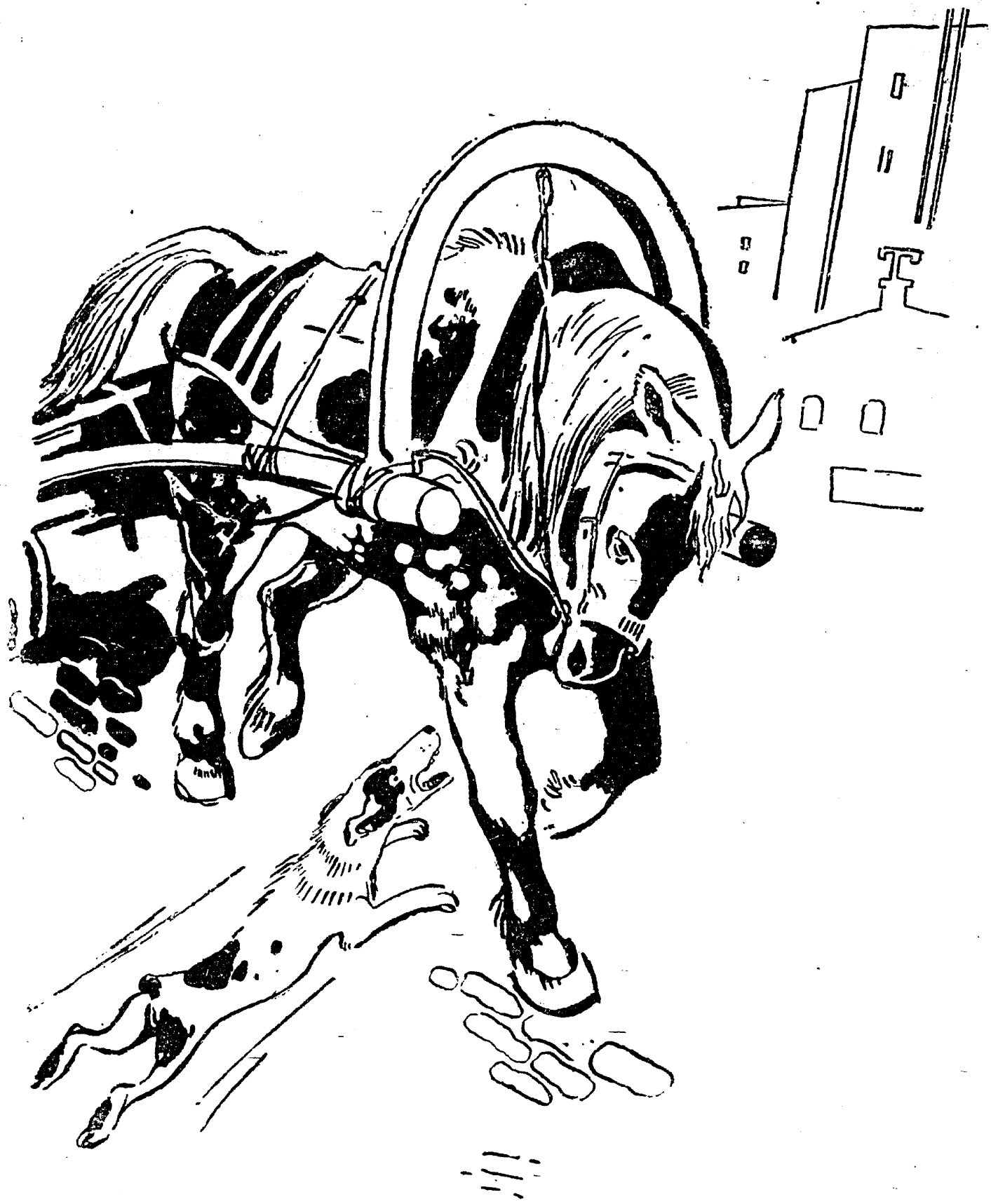
נעראָן האָט צוגעשאַקלט מיטן קאָפּ און איז אָפגעגאַנגען... ניט נאָר נעראָן אליין, אַלע שכיינעסדיקע הינט האָבן איר אזוי געזאָגט. און זי אליין האָט אויך גוט געוויסט, אז דזשעמקיס אופירונג

פאסט לאַכלוטן ניט פאר אן אָנשטענדיקן פּאָקסטעריער. וויפל טרערן
האַט זי פאַרגאַסן איבער איר אומגעהאַרכזאמען זון!
אַבער וואָס האָט זי געקאַנט מיט אימ טאַג?
ווען זי האט גערעדט צו אימ, פלעגט ער דען הערן?
באַטאַג איז ער קיינמאַל ניט געווען אינדערהיים. און אינאָוונט,
קומענדיק צו לויפן פון דער גאַס אָן ארומגעפליקטער, א פארשמו-
ציקטער, א הונגעריקער, פלעגט ער באלד זיך א וואָרפ טאַג צו דער
שיסל מיטן עסן. נו, און אז א הונט עסט, הערט ער גאַרניט, וואָס מע זאָל
אימ ניט זאָגן... נאָכן עסן פלעגט ער באלד אוועק צו זיך אינ ווינקל
זיך אוועקלייגן. און אז נאָרמא איז צוגעגאַנגען צו אימ, זיינען די
אויגן פא אימ שוין געווען שטייפ צוגעמאַכט. ער איז געשלאָפן
אַדער ער האָט זיך געמאַכט שלאָפנדיק. און וויפל נאָרמא זאָל
אימ ניט וועקן, וויפל זי זאָל אימ ניט שטורצען מיט דער נאָז און
מיט די לאפעס, האט ער זיך דאָך ניט אופגעכאַפט. איינמאַל האט
זי אימ אפילע א פיס געטאַן אין אויער. דזשעמקי האָט זיך אזש
צעקוויטשעט... נאָר אופגעכאַפט האָט ער זיך פאַרט ניט.
און מע קאַן ניט זאָגן, אז ער האָט ניט ליב געהאַט זיין מוטער.
ער האָט זי ליב געהאַט. איינס נאָר האט ער ניט געקאַנט פאַר-
לידן: אירע נאָטאציעס.

ווי מיר האָבן שוין געזאָגט, איז דזשעמקי באַטאַג קיינמאַל ניט
געזעסן אינדערהיים.
ער האָט זיך אופגעכאַפט פריער פאַר אַלע.
אויפכאַפנדיק זיך פון שלאָפ, האָט ער טייקעפ זיך צוגעגאַנוועט צו
דער טיר, זיך אוועקגעזעצט לעבן איר און געזעסן שאַשטיל, קעדיי
ניט אופצוועקן די מוטער.
ווי נאָר עמעצער פון די שטוב־מענטשן האָט אופגעעפנט די טיר,
אזוי איז דזשעמקי מיט אימפעט ארויס אפ דער גאַס.
דאָרט האָט שוין עמעצער פון זיינע כאַוויירימ אימ אָפגעוואַרט.
אויב קיינער האָט אפ אימ ניט געוואַרט, איז ער אליין שנעל
געוויירע געוואָרן, ווהינ אייגנטלעך ער דאַרפ היינט לויפן.
האַסט אַמאַל געזען, ווי אַזוי הינט, ארויסלויפנדיק אפ דער
גאַס, נעמען קוידעמקאַל ארומשמעקן אַלע סטויפטשיקעס, פאַרקנס,
ווענט פון די געבייען? האָסט דאָך געזען, עמעס? .. צי ווייטער פאַר-
וואָס זיי טוען דאס? דאָס זוכן זיי יענע פאר אונדז אומבאַמערקבאַרע

צייכנס, וואס עס האָבן איבערגעלאָזט אנדערע הינט. פון אָט די צייכנס דערוויסן זיי זיך, ווער וואס עס טוט, ווער ווהינ איז אוועקגעלאָפן, ווו קאָן מען געפינען די כאַוויירימ, צי דער גרוי-זאָמער קאַסטן מיט די היצעלעס געפינט זיך ווייט.

און אויך דזשעמקי, אז די כאַוויירימ פלעגן אפּ אימ ניט וואַרטן, פלעגט ער איבערקוקן אָט די הינטישע יעדעס און פלעגט באַלד זיך דערוויסן אַלע ניסן פון זיין הינטישער געמיינדע. אלן-פאַלס, האָט ער זיך פינקטלעך דערוויסט, וווּ מ'האַט באַשטימט זיך צונויפצוקלייבן, און האָט זיך אהיין אוועקגעלאָזט. און דאָרטן...

דאָרט האָבן זיך צונויפגעקליבן די הינט פונעם גאַנצן קוואַר-טאַל. אז אַלע זינען זיך צונויפגעלאָפן, האָט מען צוערשט באַהאַנדלט די הינטישע איניאַנימ. און דערנאָך האָט מען שוין אָנגעהויבן פאַר-וויילן זיך.

די איניאַנימ זינען געווען גאָר וויכטיקע. דאָ האָט איר געהאַט דערינערונגען וועגן דעם, וועמען וואָס די פאַרעפאַטימ האָבן גע-געבן צום פרישטיק, אָדער אָפּ וועטשערע. דאָ האָט מען באַהאַנדלט, ווי אזוי מען זאָל מילכאַמע האַלטן מיט די הינט פון די שכינעסדיקע קוואַרטאַלן. דאָ האָט מען זיך אויך אויסגעטוישט מיט דער דערפאַ-רונג פון יאָגן זיך נאָך קעצ, אָדער פון אַנפאַלן אָפּ דורכפאַרנדיקע פורן און אווטאַס... מיט איין וואַרט, זייער אַסאַך גאָר וויכטיקע איניאַנימ.

אָבער אָט די אלע איניאַנימ זינען זייער שנעל געלייזט גע-וואָרן אין מעשעך פון וועלכע סיניט איז פינפֿצען מינוט. און די איבעריקע צייט פונעם טאָג האָט מען געווידמעט אָפּ קאַלערליי ספּאַרטיווע פאַרוויילונגען און העראַישע טאַטן.

נו, וועגן געיעג אפּ קעצ וועל איך ניט דערציילן. דאס איז א פאַרוויילונג פאַר ניטדערפאַרענע צוציקלעך. און אינדערעמעכט, וואָס פאַר א העלדישקייט שטעקט דאָ—יאָגן זיך נאָך א קאַצ, ביזוואָנען זי שפּרינגט ניט ארום אפּ א פאַרקן, צי אפּ א פוימ גאָר? דזשעמקי האָט אַנערקענט בלויז העלדישע פאַרוויילונגען, אזעלכע, וווּ מען קאָן באַווייזן דערפּינדערשיקייט, פלינקייט, די קונץ צו לויפן שנעל, און פראַווקייט.

ס'האַט נאָר געדאַרפט זיך באַווייזן אָפּ דער גאַס א פירמאַן, אזוי האָט דזשעמקיס טשאַטע זיך באַלד הענדומ-פענדומ א לאַז געטאַן צו אימ. די הינט רינגלען ארום דעם פּורמאַן פון אַלע זייטן—זיי

האָווקען, שמײַען אַרומ, שפּרינגען. דערזעען זײ אַן אווטאָ, לויפן זײ אויב צום אווטאָ.

אַון דזשעמקי איז דער ערשטער פון אַלע. ער קומט צו לויפן פּריער פאַר אַלעמען און נעמט דער ערשטער האָווקען. און דאָס קאָל באַ אימ איז אַזאָ קלינגענדיקס, אַז וויפל הינט עס זאָלן דאָ ניט זײַן, איז זײַן האָווקען הערן אַלע, און זײַנע ווייסע האָר מיט די שוואַרצע פּלעקן — זעען אַלע.

אַנדערע הינט האָווקען אפּ דער פּור בלויז פּונדערזײַט, זײ לויפן צו הינטנאַרומערט. און דזשעמקי דרייט זיך מאַמעש באַ דעם פּערד אונטער די פּיס. עס דוכט זיך, אַז ער וויל אונטערשפּרינגען אַזש צום פּערדס מאַרדע, זי אַ ביס צו טאָן. און אַלע זײַנען זיכער, אַז ווען סײַט איז וועט עס טאַקע אזוי זײַן: דזשעמקי וועט טאַקע אונטערשפּרינגען און וועט טאַקע אַ ביס טאָן.

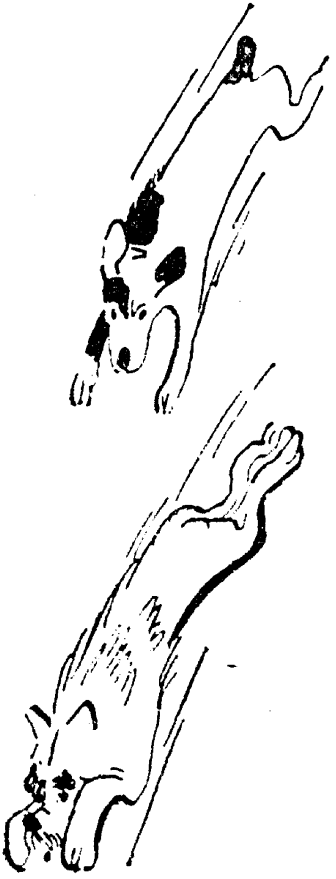
דעם עמעס געזאָגט, הערן די פּערד דאָס האָווקען ווי דעם פּאַראַ-יאַריקן שניי, — זײ גײען זיך, גלייך ווי זײ וואָלטן גאַרניט געהערט. בלויז זעלטן טרעפט, אַז אַ גוטמוטיק פּערד כאַפט אַ קוק אפּ דזשעמקי, גיט אַ שמייכל און זאָגט מיט איראַניע:
— וואָס, שויטע אײנער, שפּרינגסטו? איך קאָן דאָך דיך ניט אומיסטן אַ קלאַפּ טאָן מיט דער קאַפּיטע.

— אַנו, פּרוּוו נאָר! — רייצט זיך מיט אימ דזשעמקי — כּוועל דיר אַפּרײַסן דײַן קאַפּיטע מיט אײַן צאָן... האָוו-האָוו!
און אזוי האָווקעט דזשעמקי מיט אַלע קויכעס, קעדײ אַלע זאָלן ווייטן, ווי אַזוי ער, אַ שנעקל, רעדט דרייסט מיט אַ גרויסן פּערד. אָט ווער דזשעמקי איז געווען!..

— וואס פאַר אַ בראַווער אונדזער דזשעמקי! — האָבן געשמועסט וועגן אימ די הינט פון זײַן טשאַטע. — ער איז צווישן אונדז דער סאַמע בראַווסטער. ער איז מאַמעש אַ העלד!
און ניט נאָר די הינט פון זײַן טשאַטע אליינ, — אַלע הינט פון די שכײַנעסדיקע קוואַרטאַלן האָבן מאַסקימ געווען, אַז דזשעמקי איז אַן עמעסער העלד.

ווער-ווער, אָבער זײ האָבן אימ געקאַנט גוט. ווייניק האָבן זײ אַלע טאַג מיט אימ און מיט זײַנע כאַוויירימ מילכאַמע געהאַלטן! סײַ אַראַ שלאַכטן זײַנען געווען! וויפל האָר זײַנען געפּלויגן! וויפל בלוט האָט זיך געגאַסן!..

אויב דזשעמקי פּלעגט ארײַנכאַפּן. אָבער פאַר אימ איז דאָס געווען אַ שפּילעכל. ניט געקוקט אפּ גאַרניט, פּלעגט ער שטענדיק

זיכ ווארפן אפן סוינע דער ערשטער, פארײסנדיק גרויזאם זיין
 אָפּגעהאַקט פּיצל ווידל. מע האָט אים געפּיסן, אָבער ער האָט
 יענעם אויך געפּיסן! מע האָט אים געהריזעט, אָבער ער האָט
 יענעם אויך געהריזעט! נאָך ווי שמערצלעך! זיין קליינע ווייסע
 פיגור האָט שטענדיק געשימערט גראָד דאָרט, ווי ס׳איז פּאָרגע-
 קומען דער סאַמע פּאַרפּיסנסטער שלאַכט...

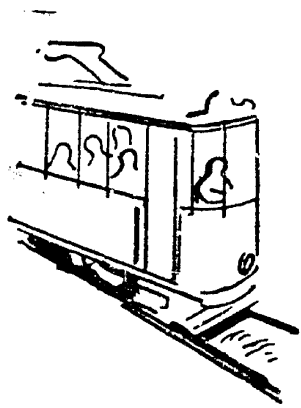
דזשעמקי האָט ערלעך פּאַרדינט זיין רומ.
 און ווי פּלעגט ער שטאַלצירן מיט זיין העלדישקייט! נאָך א
 מיין שטאַלצירן!...

און אז דו ווילסט וויסן דעם עמעס, האָט אים אָט דער רומ
 זינער ניט באַפּרידיקט. גרויסמאַכנדיק זיכ פאַר אנדערע, האָט ער
 געקלערט, אז אַזאַ רומ קאָן יעדער הונט זיכ דערווערפּן. און אַזאַ
 רומ איז אים צו ווייניק. ער האָט געוואָלט באַרימט ווערן אזוי,
 אז קיין שום הונט זאָל אים קיינמאָל ניט אַריבערשטייגן. ער האָט
 געוואָלט, אז ניט נאָר די שכינעסדיקע קוואַרטאַלן אליינ, נאָר
 דער גאַנצער אַרומיקער ראַיאָן זאָל רעדן וועגן זינע העלדנטאַטן.
 און נאָך האָט ער געוואָלט, אז אַלע אַנשטענדיקע הינט זאָלן אים
 אנערקענען פאַר אַ העלד. און דעריקער, אז נעראָן זאָל האָבן פאַר
 אים אָפּשײַ... דו האָסט דאָך ניט פּאַרגעסן, אז נעראָן האָט זיכ באַ-
 צויגן צו דזשעמקינ ווי צו אַ בראַדיאַגע און ניט ווי צו אַ העלד.
 ווי דו זעסט, איז דזשעמקי געווען ניט נאָר אַ בראַווער, נאָר ער
 האָט נאָך אויך שטאַרק ליב געהאַט קאָוועד.

לאַנג האָט דזשעמקי געזוכט אַזאַ צופאַל, אז ער זאָל קאָנען וואָס
 מער באַרימט ווערן. און סאַפּקאַלסאַפּ האָט ער געפונען.
 דעם עמעס געזאָגט, האָט ער דאָ קיין שום העלדישקייט ניט
 אַרויסגעוויזן. פאַרקערט: ער האָט זיכ מיַעס איבערגעשראַקן שיר ניט
 אַפּ טויט. די זאַכ האָט זיכ אָבער אויסגעדרייט אזוי, אז עס האָט זיכ
 יעדן געדוכט, אז דזשעמקי האָט קלוימערשט געטאָן אזוינס, וואָס איז
 מאַמעש אויסערגעוויינלעך.

אָט ווי ס׳איז פּאַרגעקומען.
 אַיינמאָל האָט זיכ צווישן דזשעמקיס טשאַטע און די שכינעס-
 דיקע הינט פּאַרבינדן אַ שלאַכט. אַזאַ פּאַרפּיסנער- שלאַכט, וואָס
 קיינער האָט אזוינס ניט געזען... און דאָ האָט דזשעמקי נאָכאַמאָל
 זיכ אַרויסגעוויזן פאַר אַן אויסערגעוויינלעכן קעמפּער.

געזיגט האָט דזשעמקיס טשאטע. צוערשט זיינען די סאָנימ עטוואָס
אַפגעטראָטן, און דערנאָך האָבן זיי געמאַכט אזאָ פּרײַטע, אז דער
שטויב האט זיך אזש אָפּגעהויבן, ווי אַ כּמאַרע. פּאַרשטייט זיך,
אז אונדזער העלד, און נאָך אימ אַלע זיינען כאַוויירימ, האבן זיך
א לאַז געטאָן צו פּאַרפּאָלגן דעם באַזיגטן טוינע. מע האט זיך געיאָגט
אזש ביז אַלע פּרעמדע הינט זיינען זיך צעלאָפּן, און דזשעמקיס
טשאטע האט זיך אָפּגעשטעלט ערגעץ ווייט פּונעם אַייגענעם קוואַרטאַל.
אַפּ דער גאַס, וווּ זיי האבן זיך אָפּגעשטעלט, איז געגאַנגען
א טראַמווײַ... .

איך האב דיר פאַרגעסן דערציילן, אז דזשעמקי האט געווינט
און ארויסגעוויזן זיינע העלדישקייטן אינעם קוואַרטאַל, וווּ קיינ
טראַמווײַ איז ניט געווען. ער האָט נאָר געהערט, אז מענטשן האָבן
אזאָ באַוועגונגמיטל, אָפּער ער האָט עס נאָך קיינמאַל ניט געזען.
און ניט זעענדיק, פּלעגט ער אָפּט פּאַרזיכערן זיינע פּרײַנט:
— אויך מיר אַן אַנטיק, א טראַמווײַ... נו, איז וואָס, אז ער איז
א גרויסער? אז איך וועל אימ דערזען, וועל איך אימ עפעס אָפּטאָן.
— וואָס זשע וועסטו אימ טאָן? — האָבן געפרעגט זיינע כאַ-
וויירימ.

— איך ווייס שוין וואָס, — האָט מיט שטאַלצ דערקלערט
דזשעמקי, — אָט וועט איר זען.
אינדערעמעסן אָבער האָט ער גאָרניט ניט געוויסט. ער פּלעגט
זיך פּאַשעט פּרעכ באַרימען.
אָבער יענע כאַוויירימ זיינע, וועמען ס'איז אויסגעקומען צו
זען א טראַמווײַ, האבן געצווייפּלט:
— אײַ, וועסטו זיך דערשרעקן...
דאָס פּלעגט דזשעמקינ בלוז צערייצן.
— אָט וועט איר זען, — פּלעגט ער פּאַרזיכערן, — אי דער טראַמווײַ,
אי איר וועט זיך דעמאָלט דערוויסן ווער אזוינס דזשעמקי איז...
און אָט האָט ער דערזען א טראַמווײַ.

ווען די גאַנצע טשאטע איז געשטאַנען און מיט שטאַלצ באַ-
קוקט די דעראַפּערטע גאַס, איז דער טראַמווײַ ארויסגעלאָפּן פּונ-
הינטערן ראַג.

קיינער פּונ די הינט האט זיך ניט א לאַז געטאָן צו אימ. אַלע האָבן
זיך בלוז אויסגעקערעוועט צו זייער העלד, זען, וואָס וועט ער טאָן?
און דזשעמקי האט זיך אוועקגעלאָזט צום טראַמווײַ. כאַטש ער
האט גוט פּאַרשטאַנען, אז ער וועט מיט אימ גאָרניט קאַנען מאַכן,

כאָטש זײַן הערצל האָט אים פאַר פאַכעד געטיאָכקעט, אָבער וואָס
 דען אנדערש קאָן ער טאָן? ווילסט יאָ, ווילסט נישט, אָבער לויפן מוזטו.
 מע דאַרפ דאָך אלעמען דערווייזן, און ער רעדט נישט גלאט אינ דער
 וועלט אריין.

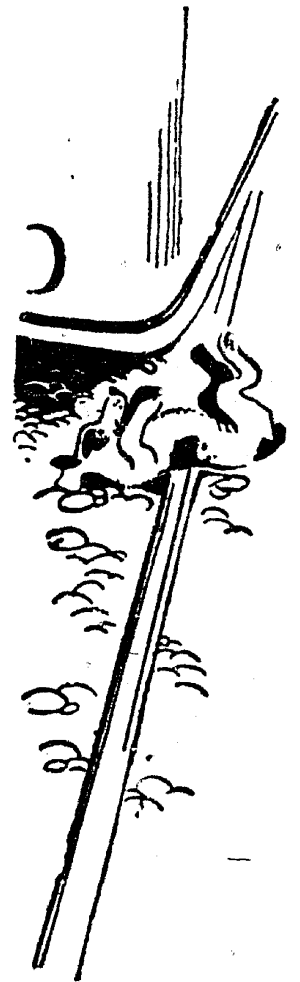
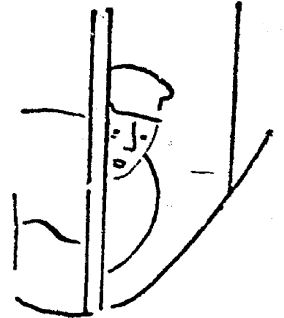
דער טראַמווײַ האט זיך פאוועגט נישט שטאַרק גיך. דזשעמקי האט
 אינ אײַן אויגנפליק אים אָנגעיאָגט, אים אפילע אביסל אריבערגע-
 יאָגט, און האָט אזוי הויך גענומען האַווקען, אז אַלע פאַטאָזשירן
 האבן זיך אפ אים אומגעקוקט און זיך געווונדערט: אַזא פיצל היי-
 טעלע און האַווקעט אפן טראַמווײַ מיט אַזא ענערגיע.
 אויך דער וואַגאַנפירער האט אפ אים א קוק געטאָן, אַ קוק געטאָן
 און זיך פריילעך צעלאַכט; ווי אײַנער רעדט: סײַ אראַ נאָריש הינטל.
 דאָ איז דזשעמקי שוין אינגאַנצן ווי דול געוואָרן.

— א-א, — האָט ער געקלערט, — אָט וואָס איר אַלע טראַכט
 וועגן מיר... וועל איך אײַך טאַקע פאַלד דערווייזן, אז איך בין נישט
 קײַן נאָר, נאָר אַ העלד.

און האָט זיך אַ לאַז געטאָן אפ איבערצולויפן די רעלסן מאמעש
 פאַרן וואַגאַן, מאַמעש אונטער דער נאָז פונעם וואַגאַנפירער... זיך
 אַ לאַז געטאָן, אָבער אונטער זײַנע פיס האָט ער נישט געקוקט,
 און האָט זיך פאַרטשעפעט, און איז אומגעפאַלן. פונקט אפ דער
 רעלס איז ער אומגעפאַלן.

ער האָט שוין געוואָלט זיך אופהויבן. אָבער ער האט אַ סוף
 געטאָן אינדערהייך און איז פאַר פאַכעד שיר נישט געשטאַרבן. דער
 טראַמווײַ האָט זיך שוין אָנגערוקט, ער איז שוין מאַמעש אפ אים,
 מיט זײַן הינטערשטן טײַל. דזשעמקי האָט אָנגעכאַפּט אַזא שרעק,
 אז ער האָט אפילע קײַן קוויטש נישט געטאָן, ער האט זיך נאָר צו-
 געדריקט מיט זײַן גאַנצן גופל צום ברוק און פאַרזשמורעט די
 אויגן. ער האָט פאַרשטאַנען, אז סײַ איז געקומען זײַן סאָפּ... סײַ אראַ
 מײַסער סאָפּ!..

אָבער דער טראַמווײַ האָט אים נישט צעקוועטשט. דער וואַגאַן-
 פירער האט פאַמערקט, אז דזשעמקי איז אומגעפאַלן, און סײַ האט אים
 פאַנג געטאָג אָט דאָס נאָרישעוואַטע הינטעלע. אַדאַנק דעם, וואָס
 דער וואַגאַן איז געגאַנגען נישט שטאַרק גיך, איז געלונגען מיטאַמאָל
 אים אָפּשטעלן. און, אָפּשטעלנדיק דעם וואַגאַן, איז דער וואַגאַן-
 פירער ארויסגעגאַנגען פון אים, האט זיך אָנגעבויגן און דערזען
 דאָס אומגליקלעכע הינטל, וואָס איז געלעגן אומפאוועגלעך אפ דער
 רעלס. און די ראַד איז שוין אפ דעם שיר נישט ארופגעפאַרן. אויס-

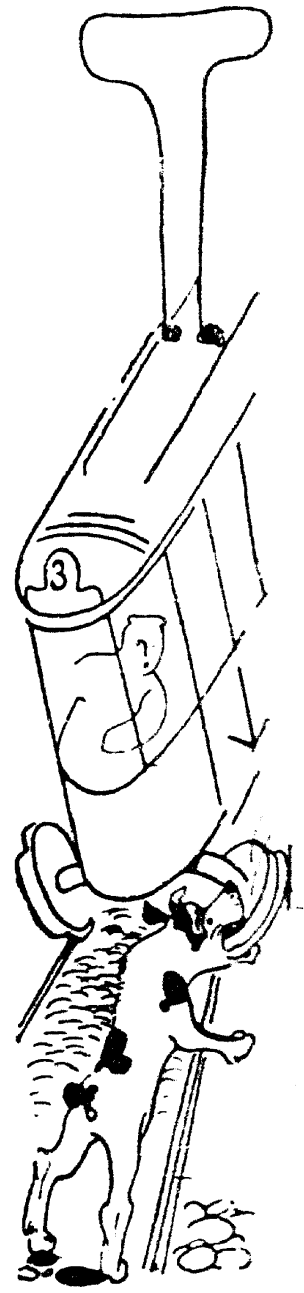

געשטרעקט די האנט, האט דער וואגאָנפירער אָנגעכאַפט דזשעמקין פאַר דער פּאַטיליצע און אימ ארויסגעשלעפט פונ אונטערן טראַמוויע. דזשעמקי, דערפילנדיק, אז עפעס רירט זיך צו צו אימ, האָט גערעכנט, אז דאָס פּאַרט אפ אימ ארום די ראָד, און האט זיך בעשאַס־מייסע געוונדערט, פארוואָס ער פילט ניט קיין שום ווייטיק. און אזוי זיך ווונדערנדיק, האָט ער אופגעמאַכט די אויגן... און דערזענ, אז ער ליגט שוין ניט אונטערן טראַמוויע, אז עס האלט אימ א וואַרעמע מענטשלעכע האַנט. האָט ער זיך אזוי שטאַרק דערפרייט, אז ער האט מיט אלע קויכעס גענומען קוויטשען. דערנאָך האט ער דעם וואַגאָנפירערס ביידע הענט ארומגעלעקט, ניטוויסנדיק, ווי אזוי אנדערש אימ אַפצודאַנקען פאַר דעם, וואָס ער האָט אימ געראַטעוועט. ער האָט אימ אויך געוואָלט א לעק טאָן דאס פאַנעם, האט זיך דער וואַגאָנפירער אָפגעקערעוועט.

— עכ, דו, — האָט ער געזאָגט צערטלעך, גלעטנדיק דזשעמקין איבערן ציטערנדיקן רוקן, — קליין נארעלע, אצינד וועסטו שוין וויסן, ווי אזוי צו האָווקען אפ א טראַמוויע? דזשעמקי האָט אימ נאָכאַמאָל ארומגעלעקט די הענט. דער וואַגאָנפירער האָט אימ אוועקגעשטעלט אפן ברוק:
— נו, לויפ...

און אליין איז ער צוריק ארופגעגאַנגען אפ דער טראַמוויע־פלאַט־פאַרם. מע האט געדאַרפט פירן דעם וואַגאָן ווייטער... ניט קומענדיק נאָך אינגאַצן צו זיך נאָכן דערשרעק, איז דזשעמקי אוועקגעגאַנגען צו די זייניקע, טאַקע נאָר געגאַן, און ניט געלאָפן, ווייל די פיס האפן נאָך בא אימ ביז איצט געציטערט. די טשאַטע איז געשטאַנען פונדערווייטנס א פארגליווערטע. אלע הינט זיינען געווען אזוי איבערגעשראַקן, אז קיין איינער פונ זיי האט ניט גע־האַט די מוט אפילע צולויפן און א קוק טאָן. דערזענדיק זיינע כאַוויירימ, האט דזשעמקי טייקעפ זיך ווידער־אַמאָל דערפילט אַלס העלד. ער האט גערעכנט, אז קיינער האָט ניט געזען גאַרניט, קיינער האָט ניט באַמערקט זיין שאַנד... ער האָט נאָך ניט פאוויוזן צולויפן, ווי די טשאַטע האט אימ שוין ארומגערינגלט.

— דו לעכסט? — האָבן אלע אויסגעשריגן מיט איין קאָל. דזשעמקי האט א קוק געטאָן אפ זיי מיט אזא פארווונדערטן בליק, אקוראַט, ווי ער וואָלט גאַרניט פארשטאַנען וועגן וואָס זיי פרעגן אימ, און ער האָט זיי גאַרניט געענטפערט.

די הינט האבן זיך פארשעמט. און בעעמעס, ווי קאָן מען אזוינס
גאָר פרעגן דזשעמקין, דעם אלגעמיינאנערקענטן העלד? .. און
שפעטער זיינען זיי ווידעראַמאָל צו אימ צוגעשטאַנען:
— וואָס האָסטו דאָרטן אָפגעטאַן? פאַרוואָס האָט זיך דער
טראַמווײַ אָפגעשטעלט?

דזשעמקי האָט הויב א זיפּצ געטאַן, ווי עס וואָלטן אימ אָט
די פראַגעס שטאַרק דערעסן. דערנאָך האָט ער געזאָגט מיט אזאָ
אפּאטישער שטימ, ווי ער וואָלט זיך וועלן אָפטשעפען פון זיינע
שטאַרק־אַינגעסענע כאַוויירימ:

— האָט איר געזאָלט זען און ניט שטייבן מיט אָפענע מיילער.
— מיר האָבן ניט געקאַנט. מיר האָבן זיך צוליב דיר איבערגע־
שראַקן.

— זיך איבערגעשראַקן? צוליב מיר? — האָט דזשעמקי מיט ביטל
זיך צעלאַכט — כאַ- כאַ- כאַ! .. איר קאַנט מיך נאָך ניט. און האָט
ווידעראַמאָל אָנגעהויבן מיט אזאָ טאָן, גלייַך ער וואָלט גערעדט פון
גאָר א געוויינלעכער זאַכ... — איך האָב זיך פאַשעט אַינגעקלאָ-
מערט אין דער ראָד פונעם טראַמווײַ, זי אָנגעכאַפט מיט די צייַן
און ניט געלאָזט גיין ווייטער.

זיינע כאַוויירימ זיינען דערשטוינט געוואָרן:
— ס'קאָן ניט זייַן!

פאַשרייַבן אייַך מיט וואָס פאַר אַ ביטל־קוק דזשעמקי האָט
אָפגעמאַסטן זיינע כאַוויירימ, — ביין איך פאַשעט ניט אימ שטאַנד...
— איר האָט דאָך אלייַן געזען, ווי אזוי ער האָט זיך אָפגעשטעלט...
און ווען דער וואַגאַנפירער האָט מיך אָפגעריסן פון דער ראָד,
האָב איך אימ אזאָ ביס געטאַן אין דער האַנט, אז ער האָט אַזש פון
ווייטיק זיך צערעוועט. אָבער איר זייַנט אזעלכע פאַרטראַגענע נעפּאָ-
שעס, אז דאָס אָפילע האָט איר מיסטאַמע אויך ניט געהערט.

די הינט זיינען געשטאַנען און געקוקט אפּ אימ מיט אויסגע־
טאַראשטשעטע אויגן. און ווירקלעך, מיט אזאָ טאָן לייַגט מען ניט.
כּוּצ דעם, האָבן אַלע געזען מיט די אייגענע אויגן, אז דזשעמקי
האָט זיך אַ לאַז געטאַן אונטערן טראַמווײַ, און נאָך דעם האָט זיך
דער טראַמווײַ מאַמענטאַל אָפגעשטעלט. צוליב וואָס האָט ער זיך
געדאַרפט אָפּשטעלן, אויב קיינער האָט אימ פאַר דער ראָד ניט צוגע־
האַלטן? .. ווידער, האָבן אַלע געהערט מיט די אייגענע אויערן עפעס
אַ קוויטשערײַ. מעגלעך, אז פריער טאַקע האָבן זיי גערעכנט, אז דאָס
האָט געקוויטשעט דזשעמקי, אָבער אַצינד, אז ער האָט זיי אַלצדינג

דערציילט, איז זיי געוואָרן קלאָר, אַז דאָס האָט געקוויטשעט פֿון
ווייטיק גאָר דער וואַגאַנפֿירער.

און דזשעמקי האָט נאָכ אונטערגעגעבן היצ:
— און איר האָט געמיינט, אַז איך באַרימ זיך גלאַט אזוי? .. עכ,
שנעקעס, קליינינקע נאַראַנימ וואָס איר זיינט.

וואָס ס'האָט זיך אָפּגעטאָן נאָכ אַט די ווערטער דזשעמקיס,
וועט דיר קיינער נישט קאָנען דערציילן... די הינט האָבן גענומען
שפּרינגען אַרום אים. זיי האָבן אים באַגריסט, זיך געקוליעט, גע-
טאַנצט, געהאַווקעט, געקאַוויטשעט, געקוויטשעט און געוואַיעט...
אזוי האָבן זיי אלע אָפּגעגעבן אַ לויב צו זייער העלד.

דאָס האָט געדויערט אזוי לאַנג, ביזוואַנען איינער פֿון זיי האָט
נישט באַמערקט, אַז די היצעלעס מיט זייער קאַסטן און זאַק דער-
נעענטערן זיך צו זיי. ערשט דאַן זיינען זיי זיך צעלאָפּן אין אלע
עקן...

איך מיינ, אַז עס איז דיר אזוי אויך קלאָר, ווי אזוי דזשעמקי
איז באַרימט געוואָרן איבער דער גאַנצער שטאַט. וועגן זיינ העלדן-
שאַט האָבן דערציילט איינס דעם אנדערן אלע הינט. וועגן דעם, ווי
אזוי ער האָט מיט זיינע ציינ אָפּגעשטעלט דעם טראַמוויי און דעם
וואַגאַנפֿירער צעביסן אַ האַנט — איז אויספֿירלעך פֿאַרצייכנט געוואָרן
אַפּ אלע פֿאַרקנס, אַפּ אלע סטויפּעס... אלע הינט האָבן אָנגע-
הויבן האָבן אָפּשײַ פֿאַר דזשעמקי.

אַט ווי ער האָט זיך באַרימט געמאַכט!

דערדאָזיקער רומ האָט אים אזוי פֿאַרדרייט דעם קאַפּ, אַז
אינגיכטן האָט ער אליין אָנגעהויבן גלויבן, אַז דאָס אַלץ איז קלוי-
מערשט פֿאַרגעקומען אָפּדערעמעסן. ער האָט אינגאַנצן פֿאַרגעסן,
אַז אונטער די רעדער איז ער שיר נישט מייעס אומגעקומען. ער האָט
פֿאַרגעסן, ווי אזוי ער האָט מיט דאַנקבאַרקייט געלעקט די הענט
פֿונעם וואַגאַנפֿירער.

אַלע האָבן געגלויבט, אַז אין דער הינטישער וועלט איז ער דער
סאַמע באַרימטסטער העלד, און אמערסטן האָט געגלויבט אין דעם ער
אליין.

בלויז איין נעראַן האָט בעשומ אויפֿן נישט געקאַנט אין דעם
גלויבן.

— ניין, דאָ איז עפעס נישט גלאַט, — האָט ער געזאָגט, — אזוינס
האָט נאָכ קיינמאַל נישט פֿאַסירט: איך בין שטאַרקער פֿאַר דזשעמקי
און דאָך וואָלט איך קיינמאַל נישט געקאַנט אָפּשטעלן אַ טראַמוויי.

דזשעמקי האָט פּאַשעט אלעמען אָפּגענאַרט. און איך וועל אימ ארויספירן אפ דער ליכטיקער שיינ.

ס'איז נאָך ניט דורכגעגאַנגען קיין צוויי וואָכן נאָך דער טראַמוויי-פּאַסירונג, ווי דזשעמקי האָט זיך שוין גענומען דוכטן, אַז דער הינד-טישער אוילעם הייבט אָן פאַרגעסן אינ זיין העלדישקייט. מע גיט אימ ניט אָפּ אזא קאָוועד, ווי ער האָט פאַרדינט, ווי דאָס פּאָדערט זיין רומ. מע רעדט שוין אפּילע וועגן אימ ווייניקער.

דאָס אלץ האָט אימ שטאַרק באַליידיקט. אָבער ער האָט געמאַכט אַ שווייג. עפעס פּאַסט דאָך ניט פאַר א העלד רעדן וועגן זיך אַסאַך. דאָס איז דאָך ניט באַשיידן. זאָלן וועגן אימ אנדערע דערציילן...

געשווינגן, געשווינגן, אָבער פאַרט ניט אויסגעהאַלטן. מע דאַרף דאך טאַקע דערמאַנען אַט דעם הינט-אויילעם, וואָס פאַרמאַגט ניט קיין זיקאַרן, אַז ער איז ניט גלאַט אזוי א פּאַקסטע-ריער, נאָר אַ העלד. און ער האָט דערמאַנט. אָבער קיין נאַכעס האָט ער דערפונ ניט געהאַט.

פאַרקערט, ער האָט געהאַט בלויז אומאַנגענעמלעכקייטן. ס'האַט זיך געמאַכט אזוי, אַז נעראַן איז גראַד איינמאַל געפאַרן מיט זיין באַלעבאַס אפּ געיעג.

געיעג... אַך, ווי פונ דעם וואָרט ווערט אופּגערעגט אַ הונט! ווי יעדער הונט טרוימט, אַז מע וועט אימ אַמאַל נעמען אפּ געיעג!... ליידער, נעמען די מענטשן אפּ געיעג בלויז געיעג-הינט: סעטערן! פוינטיאַרן, יאָג-הינט, כאַרטן. אָבער גאַסן-הינט— קיינמאַל ניט אויך פּאַקסטעריערן נעמט מען קיינמאַל ניט. קלאָר, אַז דאָס איז א גוואַלדיקע אַוולע. אָבער קיין מענטשן קען מען ניט איבערמאַכן. אַז נעראַן איז אַוועקגעפאַרן אָפּן געיעג, האָט דזשעמקיס טשאַטע, פאַרשטייט זיך, אַפּ אַלערליי אויפאַנימ באַהאַנדלט— דיאָזיקע געשעעניש. מע האָט נעראַנען מעקאַנע געווען. מע האָט די מענטשן שטילערהייט געזידלט. מע האָט דערווייזן איינס דאָס אנדערע, אַז יעדער איינער פונ זיי וואָלט געקאַנט זיך באַטייליקן אינעם געיעג ניט ערגער פונ נעראַנען.

דזשעמקי האָט געהערט, געהערט און דערנאָך מיטאַמאַל אויסגע-שאַטן:

— אַ גרויסע זאַך, געפאַרן אפּ געיעג. ער איז דאָך געפאַרן מיטן באַלעבאַס... אַט ווען ער וואָלט אליין, אָן מענטשן...

— וואָסער הונט גייט עס אפ געיענ אײנער אליין? — האָט די
שטאַטע זיך געווונדערט.

— אָט, לעמאַשל, איך, — האָט דזשעמקי מיט דער לאַפע זיך אַ
טוצע געטאַן אין דער ברוסט.

די הינט האָבן זיך צעלאַכט. דזשעמקי איז געוואָרן שוין צו
אַ גרויסער באַרימער: ער פלוידערט מיטן צונג דער רועך ווייסט
וואָס.

— ביסט דען געגאַן אַמאָל אפ געיעג?

— נאָך קײנמאַל ניט, — האָט מיט שטאַלץ א זאָג געטאַן
דזשעמקי, — אָבער איך וועל גיין... אָט מאָרגן גיי איך ארויס פון
דער שטאָט און גיי אַוועק אין וואַלד. און וועל אומבאדינגט כאַפן
אַ גרויסע כאַיע.

אַזוי האָט געזאָגט דזשעמקי, און אימ אליין איז געוואָרן קאַ-
לעמוטנע אפן האַרצן. וואָס איז אימ גאָר פרוצלינג אײנגעפאלן אַזאַ
נאַרישקײט: נו, יא, וואָס איז ער פאַר אַ יעגער? און איז וואָס פאַר
אַ וואַלד וועט ער לויפן? א וואַלד, ניט נאָר ער האָט אימ קײנמאַל
ניט געזען, נאָר ער האָט אפילע ניט געקאַנט זיך פאַרשטעלן, וואָס
אַזוינס איז דאָס. ער ווייסט אפילע ניט, ווו א וואַלד געפינט זיך...
ווער האָט אימ געשלעפט פאַרן צונג:

אָבער אַ וואָרט, קוימ איז עס ארויסגעפלוין, וועסטו עס צוריק
ניט כאַפן. אַלע כאַוויירימ האַבן אויסגעהערט זײנע באַרימערײען
און האָבן זיך אפילע ניט געווונדערט. אַזאַ געדאַנק, אז דער העלד,
וואָס האָט מיט זײנע צײן אָפגעשטעלט אַ טראַמוויי, זאָל ניט קאַנען
אליין גיין אפ געיעג, האָבן זיי ניט דערלאָזט. דזשעמקי קאַן אַלץ...
זיי האָבן נאָר געזאָגט:

— די דאָזיקע זאַך פאַסט טאַקע נאָר פאַר אַזאַ העלד, ווי דו...
מאָרגן אינדערפרי וועלן מיר דיך באַגלייטן אַזש ביזן עק שטאַט.
און אינאַוונט וועלן מיר דיך באַגעגענען.

אנו, זאָל פרווון דזשעמקי נאָך דעם ניט גיין. אַלע וואַלטן
באַלד פאַרגעסן, אַז ער איז אַ העלד. מע וואַלט אימ פאַשעט גע-
לאַכט אין די אויגן. מע וואַלט אימ אַנגערופן באַרימער... כאַטש
באַווייז זיך ניט אַפ דער גאַס...

ווי שרעקלעך ס'איז דזשעמקיני ניט געווען, אָבער צומאָרגנס
גאַנצפרי האָט ער געמוזט זיך לאָזן אין ווייטן וועג. ביפראַט נאָך,
אַז ווען ער איז ארויסגעגאַנגען אפ דער גאַס, האָבן אימ פאַגענט
ניט פלויז די כאַוויירימ. נאָר קימאַט דער גאַנצער הינט-אוילעם

פונעם ארומיקן ראיאן. דער קלאנג וועגן דזשעמקיס נייעם
העלדנטאט האט זיך פארשפרייט גאר גיב. און קימאט אלע, ווער עס
האט אימ געקאנט אדער געהערט וועגן אימ, זינען געקומען אימ
פאגלייטן ביזן עק שטאט.
קיינמאל האט נאך די שטאט ניט געזען אזא קאלאסאלע הינטישע
מאכנע.

פארויס איז געגאנגען דזשעמקי, סטארענדיק זיך אויסצווען
פראו. אינדערעמעסן אבער האט זיך אימ געגלוסט צעהיילן זיך
און אנטלויפן אהיים. און נאך אימ האבן זיך פאוועגט אלע הינט
און האבן אינדערהויכ אויסגעהאווקעט א פייערלעכע ליד וועגן דעם
נייעם העלדנטאט פון זייער פארימטן העלד...

אפן עק שטאט האט דזשעמקי זיך אפילע ניט אפגעשטעלט צו
געזעגענען זיך מיט זינען כאוויירימ. ער איז גלייך אוועק צו
יענעם טונקעלן וואלדפאס, וואס האט געבלויט אפן ווייטן האריי-
זאנט. אומקומען, איז אומקומען...

און דער הינט-אויילעם איז געשטאנען און אימ נאך לאנג
נאכגעקוקט. צעלאפן זינען זיי זיך ערשט דאן, ווען דזשעמקיס
וויסע האר זינען פארשווינדן אין דער ווייט.

דאס איז געווען דזשעמקיס ערשטע ווייטע וואנדלונג, און
דערפאר האט ער זיך אפט אפגערוט. אפגעלאפן אביסל און שוין
זיך איינגעמיט. ער זעצט זיך צו, רוט זיך אפ, גיט א טראכט, צי
ס'איז ניט בעסער זיך אומקערן אהיים, קאלזמאן ס'האט זיך נאך
מיט אימ ניט געטראפן קיין אומגליק. און באלד שטעלט ער זיך
פאר, ווי אזוי זינען כאוויירימ וואלטן דאמאלסט געכוזעקט פון אימ,
דערנאך צעהיילט ער זיך שטיל און לויפט ווייטער.

ערשט צו נאכט-צו האט ער זיך דערקליבן צום וואלד. זיך דער-
קליבן און א פארמאטערטער זיך אוועקגעזעצט אונטערן ערשטן
קוסט. גיט אזוי פאר מידקייט, ווי פאר דערשרעק.

די ביימער אינ וואלד רוישן. אינ די קוסטן רודערט זיך עפעס.
עפעס הילכן אזעלכע אומבאוויסטע קלאנגען. עפעס טראגן זיך
אינדערלופט מינע אומבאקאנטע רייכעס. אינ וואלד איז מוירעדיק.
אזוי מוירעדיק, אז פא דזשעמקין קלאפט אזש א צאן אינ א צאן.
אבער אהיים וועסטו זיך אצינד ניט אומקערן, עס רוקט זיך אן די
נאכט.

און אינדערהיים, אכ, ווי גוט ס'איז דאָרט אַצינד ... אינ ווינקל ליגט אַ פּונקט טעפּיכל, — ווי אנגענעם איז דזשעמקין שלאָפּן דערופּ. דאָ אָבער וועט אימ אויסקומען אָפּזיצן אַ גאַנצע נאַכט אַפּ דער קאַלטער פּיכטער ערד. דערצו איז אינדערהיים נאָכ וואַרעם, ניטאָ אָט דער דורכנעמענדיקער ווינט. כּוּצ דעם איז אינדערהיים נאָכ פאַראַן אַ שיסל מיט געשמאַק עסן, וואָס די מוטער לאָזט פאַר אימ איבער אַלע טאָג ... און דאָ איז קיין עסן ניטאָ. און ווי אַפּצעלאַכעס האָט ער נאָכ היינט ניט געהאַט אינ מויל אַפּילע קיין ברעקל.

און דזשעמקין האָט אַזוי אָנגעכאַפּט אַ ראַכמאַנעס אַפּ זיכ אַליין, אַז ער האָט זיכ אַזש צעהיילט. און אַזוי יאָמערלעכ, אַז ווען דו וואַלסט געהערט, וואַלטן זיכ באַ דיר די טרערן פּונ די אויגן ווי אַ האַגל געקייקלט.

איכ ווייס ניט, צי דזשעמקי האָט לאַנג אַזוי געוויינט. אָבער אָפּוויינענדיק אַביסל, איז ער דערנאָכ פאַרקראַכט אונטער אַ קוסט, זיכ אַוועקגעלייגט אַפּ דער ערד און פּונ צאָרעס אַינגעשלאָפּן. און אַזוי שטאַרק אַינגעשלאָפּן, אַז ביזן פּאַגינען האָט ער זיכ קיין אַיין מאָל ניט אופּגעכאַפּט.

פּאַנאַכט איז בלוין געווען אַביסל קילבלעכ. פאַרטאָג אָבער איז שוין געווען טאַקע גוט קאַלט. און דזשעמקי האָט זיכ אַביסל פאַרקילט. אינ שלאָפּ נאָכ האָט ער אַ מאָל דריי גענאָסן.

פּונקט אינ דעם מאָמענט איז דערנעבן פאַרבייגעגאַנגען אַ וואַלפּ... אַ גאַנצע נאַכט האָט ער אַרומגעבלאַנקעט אינ וואַלד, זוכנדיק עפעס אַפּ אַפּצוועסן, און האָט גאַרניט ניט געפּונען. און דעריבער איז ער געווען הונגעריק און בייז ... דערהערנדיק דזשעמקיס ניסן, האָט ער זיכ אַפּגעשטעלט און מיט בייזפּרייד אַ טראַכט געטאַן:

„אהא! געפאַקט אַפּ היינט שפּייז!“

ער האָט זיכ שטילערהייט צוגעגאַנוועט צום קוסט, אונטער וועלכע אונדזער העלד איז געשלאָפּן ווי אַ טויטער. דערזעענדיק דזשעמקין, האָט דער וואַלפּ זיכ פאַרקרימט: ער האָט גערעכנט, אַז דאָ גיסט עפעס אַ געשמאַק פּאַשעפעניש, לאָזט זיכ גאָר אויס, אַז ס'איז אַ הונט. און נאָכ אַ קלייניגקער דערצו. מיט אַזאַ וועסטן זיכ ניט אָנעסן... איבעריקנס, איז פאַר אַ הונגעריקן מאָנג דאָס אויכ אַ מייכל. טראַכטנדיק אַזוי, האָט דער וואַלפּ צעעפּנט זײַן שלונג און זיכ אָנגעבויגן איבערן שלאָפּנדיקן הינטל. צו דזשעמקיס גליק האָט דער וואַלפּ פּונ אומגעדולד פּונקט אימ איבערן אויער אַ קנאַק געטאַן מיט זיינע צייַן.

דזשעמקי איז פון דערשרעק אַזש אופגעשפרונגען. אָפּער אופֿ-
מאַכנדיק די אויגן און דערזענדיק, ווער אייגנטלעך האָט אימ אופֿ-
געוועקט, האָט ער זיך באַרויקט. ער האט זיך אָפּילע ווידעראַמאַל
דערפּילט ווי אַ העלד. ביז איצט האָט ער קיין וואָלף קיינמאַל ניט
געזען, און דעריבער האָט ער געמיינט, אַז דאָס שטייט פאַר אימ
פאַשעט אַ גרויסער גרויער הונט. נו, און ווי באַלד אַ הונט, איז
נישטאָ וואָס מוירע צו האָבן: וועגן אימ, וועגן העלד דזשעמקי
האָבן דאָך עפעס געהערט אַלע הינט.
— וואָס דאַרפסטו? — האָט ער מיט שטאַלץ אַ פּרעג געטאָן
דעם וואָלף.

דער וואָלף האָט פון דערשטוינונג זיך אַזש צוגעזעצט: ס'איז
אימ נאָך קיינמאַל ניט אויסגעקומען צו הערן, אַז אַ הונט, וועלכע
ער האָט זיך געקליבן אופּעסן אפּ פּרישטיק, זאָל מיט אימ אַזוי
רעדן. קומענדיק אָפּיסל צו זיך, האָט ער געענטפּערט:
— דיך דאַרפ איך האָבן. כוועל דיך באַלד אופּעסן. אינ האָט
ווידעראַמאַל אַ מוירעדיקן קנאַק געטאָן מיט די ציינ.

פאַ דזשעמקינ האָבן זיך גענומען טרייסלען אַלע אייוורימ. ער
האָט פאַרשטאַנען, אַז דאָ איז עפעס אַ מיסעס מיסע. אָפּער ער האָט
זיך געפרוווט דעם וואָלף אָפּשרעקן.

— דו ווייסט ווער איך בין? — האט ער אַ געשריי געטאָן —
איך בין דזשעמקי. ווי וואָסטו עס מיט מיר אַזוי צו רעדן?

דער וואָלף האָט פּלויז אַ שמייכל געטאָן, און שווינגנדיקערהייט
אַ שפרונג געטאָן אפּ אימ, דערביי האָט ער אַזוי צעעפנט זיין
מוירעדיקן שלונג, גלייך ער וואָרט געוואָלט דזשעמקינ איינשלינגען
אינגאַנצן.

און ער וואָלט טאַקע איינגעשלונגען, ווען דזשעמקי זאָל ניט
געווען באַווייזן אָפּשפּרינגען אפּ צוריק. אָפּשפּרינגענדיק, האט ער
גענומען אנטלויפן פונעם וואָלף מיט אַזאַ אימפעט, וויפּל נאָר די
קויכעס זיינע האָבן אימ דערלויבט. ס'האָט געדוכט, אַ ווייס פּאַלעכל
שפּרינגט צווישן די קוסטן. איצט האָט ער פאַרשטאַנען, אַז מע
וועט אימ טאַקע אופּעסן אפּאַנעמעסן, אויב ער וועט ניט אנטלויפן.
נו, זיינען זיי געלאָפּן. אונדזער העלד איז נאָך קיינמאַל ניט
אויסגעקומען אַזוי שנעל און אַזוי לאַנג צו לויפן. און דעריבער
האָט ער אינגיכען גענומען צושטיינן. און דער וואָלף — ער איז
גאַרניט מיד געוואָרן. וואָס אַ רעגע האָט ער זיך אלץ דערנע-
ענטערט. אַט פּילט שוין דזשעמקי זיין אָטעמען, אַט קנאַקט ער

שוין מיט די צייג, סטארענדיק זיך אָנכאַפּן דאָס הינטל פאַרן קורצן וויידל.

נאָך א רעגעלע און דזשעמקי וואָלט אורגעקומען אינעם וואָלפּס פּיסק. און ס'וואָלט קיינער קיינמאָל ניט געוויסט וועגן זיינ טויט.

ווייזט אויס אָבער, אַז דאָס מאָזל האָט דזשעמקי אַויב דאָ ניט פאַרלאָזט. פּונקט אין דער רעגע, ווען דער וואָלפּ האָט צום לעצטן מאָל זיך געצילט אָנכאַפּן אונדזער העלד, האָט דער העלד פּלוצלימ באַמערקט אין דער ערד עפעס א נאָרע, אַזאַ נאָרע, וואָס דער וואָלפּ וועט אין איר ניט קאָנען אַרײַנקריכן. און ניט לאָנג געטראַכט, האָט ער געגעבן א פּוצ אַרײַן אין איר. ער איז גיב פאַרקראַכן וואָס טיפּער און ערשט דאַן זיך אַרומגעקוקט.

וויפל דער וואָלפּ האָט זיך ניט געסטאַרעט, אָבער דורכרוקן אין יענער נאָרע זיינ גרויסן קערפּער האָט זיך אימ פּונדעסטוועגן ניט אײַנגעגעבן. ס'איז אימ בלוז געבליבן טאָג אײַן זאַכ: שטיין און קנאַקן בײַז מיט די צײַג. נו, זאָג אליין, ווי אזוי קאָן מען דאָ ניט בײַז ווערן, ווען א פּרישטיק איז דיר פאַרשווונדן פּונ פאַר דער נאָז...

בעייס דזשעמקי האָט באַקלערט, וואָס ער דאַרפ טאָגן, איז אַויב דער וואָלפּ קײַן נאָר ניט געווען. ער האָט זיך אוועקגעלייגט פאַר דער נאָרע און געזאָגט צו דזשעמקי:
— אלצײַנס וועסט זיך אַרײַנפאַקן צו מיר אין מאָגן. ווייל איך וועל פּונדאַנען ניט אָפּטרעטן.

דערנאָך האָט ער אוועקגעלייגט זײַן קאָפּ אזוי, אַז דער פּיסק זאָל אויסקומען פּונקט קעגן דער נאָרע, און איז אנדרימלט געוואָרן. ער איז געווען זיכער, אַז סאָפּקאַלסאָפּ וועט ער דאָס הינטל אופּעסן. און דזשעמקי — ס'זאָל אימ אָנהײבן אַרן: עס פּרײַט אימ, וואָס ער איז לעבעדיק געבליבן.

אָבער אַפּרוענדיק אַביסל און באַקלערנדיק די זאַכ, האָט ער געזען, אַז פּרײַען זיך איז נישטאָ פאַר וואָס. אַויב דאָ פאַרבליבן, קאָן מען פּייגערן פּונ הונגער. קריכסטו אָבער ארויס פּונ דער נאָרע — אזוי טרעסטו אומבאַדינגט אָן דעם וואָלפּ אַפּ דער נאָז. וואָס זאָל ער טאָגן?

דזשעמקי האָט א טראַכט געטאָגן און באַשלאָסן פאַרקריכן אין דער נאָרע נאָך טיפּער. עפּשער איז דאָ נאָך פאַראַג עפעס אַן אנדער אַרויסגאַנג כּוּצן ערשטן.

און ער איז געקראַכנ.

געקראַכנ, געקראַכנ און פלוצלינג האָט ער באַמערקט, אז די נאָרע ווערט ברייטער און פאַרקערעוועט אפּ לינקס. און אז ער האָט זיך דערקליבן אַפּן פאַרקערעוועטן וועג, האָט ער מיט שרעק דערזען דאָרט עפעס מינע לעבעדיקע באַשעפענישן מיט בלישטשענ-דיקע אויגן.

דאָס איז געווען א פּוקס-נאָרע. און געוויינט האָט אינ איר א פּוקסעכע מיט פיר פּיקסלעך. אַלע האָבן זיך נאָרוואָס אופגעכאַפּט פּונ שלאַפּ, און די פּוקסעכע האָט זיך געקליבן גיין כאַפּן עפעס אפּ פּרישטיק פאַר זיך און פאַר אירע קינדער. זי האָט זיך נאָרוואָס געלאָזט צום אַרויסגאַנג פּונ דער נאָרע, אזוי איז געקומען צוקריכן דזשעמקי.

— מאַמע, מאַמע, — האָבן די פּיקסלעך גענומען שרייען, דער-זענדיק אימ— גיב נאָר אַ קוק: צו אונדז אינ דער נאָרע איז א פּרישטיק געקומען אליין.

די פּוקסעכע האָט א קוק געטאָן און מיט אנגענעמקייט זיך א ווונדער געטאָן. זי לעבט שוין אפּ דער וועלט וויפל יאָרן און אזוינס האָט זי נאָך קיינמאָל נישט געזען, — פּרישטיקן זאָלן גאָר קומען אליין צו איר אינ נאָרע. זי איז צוגעגאַנגען צו דזשעמקי, וואָס איז געשטאַנען נישט טויט, נישט לעבעדיק, אימ אַרומגעשמעקט און געזאָגט צו אירע קינדער:

— נישט קיין איבעריק געשמאַק עסן — הינטנפלייש ... אָבער ס'איז פאַראַן אזויפיל, אַז נישט נאָר וואָס ס'וועט אונדז קלעקן אַפּ פּרישטיק, נאָר ס'וועט נאָך בלייבן ... אָט וואָס, קינדערלעך, איר היט אָפּ דעם נאָרישן הונט, און איך וועל צולויפן צו אַ שכיינע — איך וועל זי פאַרבעטן צו אונדז אַפּ פּרישטיק. זאָל זי אויך אַ נאַש טאָן הינטנפלייש.

— גוט, גוט, — האָבן די פּיקסלעך איינגעשטימט. — גיי לאָד איין. — זעט זשע, נישט אַרויסלאָזן אימ פּונ דער נאָרע, — האָט די פּוקסעכע נאָכאַמאָל אָנגעזאָגט און איז אוועקגעלאָפּן.

די פּיקסלעך האָבן דזשעמקי אַרומגערינגלט, זיך אויסגעזעצט אַרומ אימ און אימ גענומען אַרומלעקן. און די גרייס זיינען זיי קימאַט ווי דזשעמקי. אַנטלויפן איז אומעגלעך.

— נו, — האָט א טראַכט געטאָן דאָס אומגליקלעכע הינטל, — איצט פּינ איך פאַרפאַלן אַפּ אייביק.

און ס'איז אימ אזוי ביטער געוואָרן אַפּן האַרצן, אַז ער האָט

זיכ אוועקגערייגט און פארמאכט די אויגן, קעדיי ניט צו זען, ווי אזוי פא די פיקסלעך רינט אזש די סלינע פאר הונגער. און אלץ האט אינ אימ געוויינט, און ער האט זיכ מיט אלעמען גע-זעגנט: אי מיט די כאוויירימ, אי מיט דער מוטער נארמא, און אפילע מיט נעראנען, כאטש ער האט אימ קיינמאל ניט ליב געהאט...

אבער ס'איז געשען עפעס א ווונדער. ס'איז אוועק א האלפע שא, און די פוקסעכע איז נאך ניטא צוריק... א גאנצע שא שוין אדורכ, און די פוקסעכע איז נאך אלץ ניטא.

די פיקסלעך האבן זיכ אנגעהויבן באמרויקן, גענומען פרעגן איינס דאס אנדערע:

— וואס זאמט זי זיכ אזוי לאנג?

און אז ס'איז אוועק נאך א האלפע שא, זיינען זיי שוין אינגאנצן ארומגעגאנגען אן קעפ און האבן קימאט פארגעסן אן דזשעמקין... דערנאך האבן זיי געשיקט איינעם פון זיי א קוק צו טאן, צי די פוקסעכע קערט זיכ ניט אום, צי ס'האט מיט איר עפעס ניט פאסירט.

דאס פיקסל איז ארויסגעקראכן פון דער נארע, און אינ א מינוט ארום האט זיכ עס אזוי הויכ און יאמערלעך צעוואיעט, אז די קוילעס זיינען אזש דערגאנגען אינ דער נארע אריין.

די פיקסלעך האבן זיכ איבערגעשראקן. זיי האבן אן דזשעמקין אינגאנצן פארגעסן און זיכ א לאז געטאן לויפן פון דער נארע.

דזשעמקי איז געבליבן איינער אליין. אבער ער איז געווען אזוי אנגעשראקן און האט זיכ שוין אזוי צוגעוויינט צום געדאנק, אז ער מוז שענדלעך אומקומען, אז ער איז געקומען צו זיכ ערשט דאן, ווען אינ דער נארע איז שוין לאנג געווען שא-שטיל... ער האט אופגעמאכט די אויגן און קיינעם ניט דערזען. ער האט געווארט א וויילע — קיינער פון די פיקסלעך קערט זיכ ניט אום. געווארט ווייטער, אליין ניטוויסנדיק צוליב וואס, און דערנאך ערשט שטילערהייט גענומען ארויסקריכן פון דער נארע. דערקריכנדיק צום ארויסגאנג, האט ער דערזען, אז דער וואלף איז אויכ ניטא. און לעבן דער נארע האט אט וואס פאסירט.

ווען די פוקסעכע איז ארויסגעקראכן פון דער נארע, האט זי זיכ אזוי געוויילט, אז זי האט אפילע ניט באמערקט דעם וואלף, וואס איז וואכזאם געשלאפן, אוועקלייגנדיק דעם קאפ קימאט אינ דער סאמע נארע, און זי האט אימ אנגעטראטן גלייכ אפ דער נאז.

דעם וואָלפּ האָט זיך פּונעם שלאָפּ אויסגעדוכט, אַז דאָס איז
 דזשעמקי, און ער האָט אַזוי אַנגעכאַפּט די פּוקסעכע מיט די צייַן
 פאַרן גאַרגל, אַז זי האָט אַפּילע ניט באַוויזן קייַן קרעכצ טאָן.
 און ווען דער וואָלפּ האָט זיך אַרומגעקוקט, וועמען ער האָט דאָ
 פאַרצוקט, איז אימ געוואָרן אַפּן האַרצן אַזוי ניט גוט, אַזוי ניט גוט,
 אַז ער האָט שיר ניט געלאָזט אַ טרער. ער איז דאָך געווען מיט
 דער פּוקסעכע אַלטע גוטע פּרייַנט... און אָט ווי ס'האָט זיך גאַר
 געענדיקט זייער פּרייַנטשאַפּט. ער האָט זי דערשטיקט, און ווי
 אַפּצעלאַכעס גלוסט זיך אימ איצט עסן, און דער וואָלפּ האָט אינ
 גרויס צאָער זיך גענומען עסן די פּוקסעכע. פאַרענדיקט האָט ער
 זייַן פּרישטיק דאָן, ווען פּונ דער פּוקסעכע איז איבערגעבליבן
 בלויז דער וויידל. דעמאָלט איז ער אַוועקגעגאַנגען אַהייַם שלאָפּן,
 קעדייַ ער זאָל גיכער פאַרגעסן זייַנע צאָרעס.

דאָס פּיקסל, אַרויסקריכנדיק פּונ דער נאָרע, האָט עס דערזען
 דער מוטערס וויידל און האָט זיך צעוואָיעט. און דערנאָך איז עס
 אַוועקגעלאָפּן מיט זייַנע פּרידער און שוועסטער צו די קרויווימ,
 גיבן זייַ צו וויסן וועגן דעם פּריצייַטיקן און טראַגישן טויט פּונ
 זייער מוטער...

אַז דזשעמקי האָט אַלץ באַנומען, האָט ער פּונ פּרייַד זיך אַזש
 צעטאַנצט. און, דערזענדיק דער פּוקסעכעס וויידל, וואָס דער וואָלפּ
 האָט אימ ניט דערעסן, איז ער גאַר דול געוואָרן פאַרן פּרייַד. אַז
 ער וועט ווייַזן זייַנע כאַוויירימ אָט דעם וויידל און זאָגן, אַז די
 פּוקסעכע האָט ער אופּגעגעסן, וועט זייַן רומ זיך אַזוי צעוואַקסן, אַז
 די הינט וועלן וועגן אימ אַלע טאַג אויסהאַווקען לויב-לידער.
 אַנטאַנצנדיק זיך, האָט ער אַ כאַפּ געטאַן דעם וויידל און מיט
 אַלע קויכעס זיך אַוועקגעטראָגן איבערן פעלד העט-העט, וואָס
 ווייַטער פּונעם דאָזיקן געפערלעכען אַרט.

און אַז אַלץ, וואָס ס'האָט מיט אימ פּאַסירט, האָט געזען נעראָן,
 דאָס האָט דזשעמקי ניט געוויסט...

דו ווייַסט דאָך שוין, אַז נעראָן איז געפאַרן מיט זייַן באַלעבאַס
 אַפּ געיעג. דו ווייַסט שוין אויך, אַז נעראָן האָט אופּמערקזאַם גע-
 מאַכט נאָרמען אַפּ דזשעמקיס אופּירונג. און ווייַסט אויך ווייַטער,
 אַז ער האָט פּונ דזשעמקיס רומ ניט געהאַלטן. אָבער דו ווייַסט נאָך
 אַפּסאַליוט גאַרניט, וואָס פאַר אַ הונט איז דאָס געווען, און וואָס

פאר א כאראקטער ער האט געהאט, און דו דארפסט זיך בעסער באקענען מיט אַט דעם זייער סימפאטישן הונט.

דאָס איז געווען אַן ערנסטער אַרבעט-הונט פון דער ראַסע אירלאַנדישע סעטערן. ער האָט געהאַט ווּנדער-שיינע מינענדיקע, טונקל-ברוינע האָר, גרויסע אויערן. ער האָט געקאָנט שניצל לויפן, האָט ליב געהאַט זײַן באַלעבאַס. און דער איקער — ער האָט געקאָנט גוט זיך יאָגן נאָך געווייד. געיעג — דאָס יאָז געווען זײַן גרונט-אַרבעט. און ער האָט זי שטאַרק ליב געהאַט.

אינדערהיים, איבן שטאַט, האָט ער זיך געלאַנגווייליקט, און פון לאַנגווייליקייט האָט ער זיך געטשעפעט צו יעדער קלייניקייט. ער האָט זיך אויך געטשעפעט צו דזשעמקיס אופירונג. אָבער אַלע האָבן געוויסט: ער לאַנגווייליקט זיך איבער דעם, וואָס די שטאַט איז ניט קײַן וואַלד, וואָס מע קאָן דאָרטן ניט אויסשפירן קײַן געוויילד, יאָגן זיך נאָך אַ כאַיע. נאָר איבן וואַלד האָט ער זיך געפילט פריילעך און מונטער. דאָסגלײַכע האָבן אַלע געוויסט, אַז ער איז זייער אַ גוטער יעגער: סײַהאַט נאָך קײַנמאַל ניט געטראָפן, אַז זײַן באַלעבאַס זאָל זיך אומקערן פונעם געיעג אָן געפאַנג.

און דערפאַר האָבן אים אַלע געשעצט. אויב ער אַליין האט זיך געשעצט, ווייל ער האָט געקערט צו דער ראַסע געיעג-הינט און האָט שטענדיק גערן און געוויסנהאַפטיק אויסגעפילט זײַנע פליכטן, ניט ווי עפעס אַ דזשעמקי. פאַקסטעריערן דאַרפן כאַפן און פאַר-ניכטן שטשורעס, און ער, אַנשטאַט אויסצופילן דעמדאָזיקן בעקאַ-זעדיקן און נוצלעכע פליכט, יאָגט ער זיך גאָר שטענדיק אַרום איבער די גאַסן, פאַרימט זיך און בילט.

יענעם פרימאַרגן, ווען דזשעמקי האָט איבערגעלעבט זײַנע אומאַנגענעמענע באַגעגענישן מיטן וואַלד און מיט דער פוקסעכע, איז נעראַן מיט זײַן באַלעבאַס געקומען איבן וואַלד קאַיאָר, נאָך איידער סײַהאַט אָנגעהויבן טאָגן. נעראַן האט ווי שטענדיק פאַר-וואַרפן זײַנע לאַנגע אויערן אָפן רוקן און שוואַליאַם זיך אוועק-געלאָזט פאַרויס — אָפּזוכן געוויילד.

פלוצלינג באַמערקט ער — צווישן די קוסטן שימערט עפעס. צוערשט, עפעס אַ קליינס און ווייניקס, און דערנאָך — אַ גרויסעס און גרויס. נעראַן לאָזט זיך אוועק אהיבן: זאָל עס עפּשער זײַן געוויילד? און ער האט דערזען, אַז דאָס יאָגט זיך גאָר אַ וואַלד נאָך דזשעמקי.

כאָטש נעראַן האט דאָסדאָזיקע נאַרישע הינטל ניט שטאַרק

ליב געהאט, כאָטש ער האָט עס געהאַלטן פאַר א טויגעניכטס, דאָכ האָט עס אימ באנג געטאָג. זײַן ערשטער געדאַנק איז געווען: מע דאַרף ווי ניט איז ראַטעווען דעמדאָזיקן באַרימער. אונ נעראָג האט זיך אוועקגעיאָגט נאָכן וואָלפּ, כאָטש ער האָט געוואוסט, אז דער וואָלפּ איז שטאַרקער פונ אימ אונ ער וועט אימ באַלד צערײַסן, ווי נאָה ער וועט אימ דערזען. אָבער וועגן דעם האָט ער ניט געטראַכט: ער האָט באַשלאָסן אָפּשטעלן די כאַיע, קעדיי דשזעמקי זאָל באַווייזן אַנטלויפן וואס ווייטער. זאָל אימ בעדיי דער וואָלפּ אופעסן... אונ נעראָג האָט עטלעכע מאָל א האַווקע געטאָג, קעדיי אָפּציען דעם וואָלפּס אופמערקזאַמקייט אפ זיך. נעראָג איז געווען זייער א לײַטישער.

צום גליק איז דער וואָלפּ געווען אזוי פאַרכאַפט מיטן יאָגן זיך נאָך דזשעמקי, אז ער האָט ניט געהערט זײַן האַווקען... נו, דו ווייסט שוין אויך, אז דזשעמקי האָט זיך באַהאַלטן פאַרן וואָלפּ איז דער פוקסן-נאַרע. דערזענדיק דאָס, האט נעראָג אפ א ווײַלע זיך צוגעזעצט הינטער א קוסט, אז דער וואָלפּ זאָל אימ ניט באַמערקן. אַצינד, ווען דזשעמקי איז שוין אויסער געפאַר, איז אבסאָ- ליוט ניט נײַטיק איינצושטעלן דאָס לעבן. ער האָט זיך צוגעזעצט אונ, צושמייכלענדיק, א טראַכט געטאָג :

— איז אָט וואס פאַר א העלד סײַז דזשעמקי, נו-נו... א טראַמווײַ האָט ער אָפּגעשטעלט אונ פאַר א וואָלפּ אַנטלויפט ער. דער טראַמווײַ איז דאָך אסאך שטאַרקער פאַרן וואָלפּ. די וועלפּ וואָלטן אפילע זאַלבעצענט אימ ניט געקאָנט אָפּשטעלן, אונ ער, דזשעמקי, אָט פאַרוואָס ער האָט זיך דערשראָקן. נו, א העלד... אזוי האָט נעראָג אָפּגעלאַכט, אונ דערנאָך איז ער שנעל אוועקגעלאָפּן צוריק צום באַלעכאַס. מע דאַרף דאָך פאַרט דזשעמקינ ארויסראַטעווען.

ער האָט פאַרשטאַנען, אז דער וואָלפּ וועט אַצינד אינערגעצ ניט גיין, ער וועט טשאַטעווען אפ דזשעמקי. אונ דער באַלעכאַס וועט קומען אונ וועט אימ מיט זײַן ביקס אוועקהאַרגענען. אזוי טאַקע איז געשען. מער ניט, וואָס נעראָגס באַלעכאַס האָט דערשאָסן דעם וואָלפּ ניט לעבן דער פוקסן-נאַרע. ער אונ נעראָג האבן אימ באַגעגנט, ווען ער האט זיך אומגעקערט צו זײַן נאַרע, נאָכדעם ווי ער האט אופגעגעסן די פוקסעכע.

ער איז געווען זאָט אונ טרויעריק: ער האט זיך בעשומיפן ניט געקאָנט פאַרוויקן, אלעמײַ האט ער אומגעפראַכט זײַן פריינט. אונ

דער צאר זינער איז געווען אזוי גרויס, אז ער האט ניט באמערקט,
ווי דער יעגער האָט אימ איבערגעהאַקט דעם וועג...

נאָכדעם ווי נעראַן האט געהאַלפּן זיין באלעבאַס אוועקהאַרגענען
אַט די גרויסע כאַיע, האט ער זיך אוועקגעלאָזט צו דער נאַרע—
ארויסרופן פּונדאַרטן דזשעמקין. ער האט נאָכ ניט באוויזן אַפּצו-
לויפּן קיין העלפט וועג אפּילע, אזוי האט ער דערזען: דזשעמקי
אליין לויפט אימ אנטקעגן, ער האט אַ העכסט העלדישן אויסזען.
אינ די ציינ בא אימ סטאַרטשעט א פּוקסנ-וויידל, גלייך ער טראַגט
א טראַפּיי פּונ א נײַעם העלדנטאט זינעם. ער פליט און זעט ניט
נעראַנען. נעראַן האָט אימ א רופ געטאַן:

— דאָס ביסטו, דזשעמקי?

אונדזער העלד האט זיך אַפּגעשטעלט. ער האט מיט שטאַלץ
א קוק געטאַן אפּ נעראַנען, אוועקגעלייגט דעם וויידל אפּ דער
ערד, אימ צוגעדריקט מיט די פּאָדערשטע לאַפּעס, אז נעראַן זאָל
אימ דערווייל ניט צונעמען, און געענטפּערט:

— איך.

— וואס טוסטו דאָ?

— איך בין אפּ געיעג. ווי איר זעט, אָט האָב איך צוריק מיט א
האַלבער שאַ געכאַפּט א פּוקס און אימ אופּגעגעסן, ווייל ס'האַט
זיך מיר שטאַרק געוואַלט עסן. בלויז דעם וויידל האב איך איבער-
געלאָזט אפּ אַנדענק!

נעראַן איז אזש געבליבן זיצן. ער האָט געוויסט, אז דזשעמקין
טאָר מען ניט טרויען, אָבער אַזא אומפאַרשעמטן ליגן האָט ער
זיך קיינמאַל ניט געריכט פּונ אימ צו הערן... אָבער ער האָט אימ
גאַרניט געזאָגט וועגן דעם, וואָס ער האָט געזען... ווי באלד אזוי,
טאָ זאָל דזשעמקי לייגן וויפל זיין האַרץ גלוסט,— ער וועט דערנאָכ
אלעמען קאַנען דערווייזן, וואָס פאַר א נישטיקער הונט דאָס איז...
— ווי אזוי זשע איז עס פאַרגעקומען?— האָט געפרעגט נעראַן,
מאַכנדיק זיך, אז ער קאַן זיך גאַרניט אַפּווינדערן.

דזשעמקי האָט זיך אויך צוגעזעצט און גענומען דערציילן:

— אָט ווי אזוי... איך גיי זיך מיטן וואַלד. איך גיב א קוק—
עס לויפט א פּוקסעכע. איך לאָז זיך גלייך צו איר.— און זי פּונ מיר
אנטלויפט... ווייזט אויס, אז דער קלאַנג וועגן מיר האָט זיך שוין
אויך אהער דערקייקלט. ווי נאָר די פּוקסעכע האָט מיך דערזען,
אזוי האָט זי גענומען שרײַען: „גוואַלד, ראַטעוועט! נאָכ מיר יאַגט
זיך דער העלד דזשעמקי.“ און געמאַכט די פלייטע, זי איז געלאָפּן

אזוי שנעל, אז איך האב זי דעריאָגט ערשט סאמע לעבן דער נאָרע.
 און איך בין אזוי, פארשטייט איר מיך, פאָרכאַפּט געווען מיטן דאָ-
 זיכּן געיעג, אז איך האב אפילע ניט פאַמערקט, ווי אזוי נאָך אונדז
 איז נאָכגעלאָפּן א וואָלפּ. איך האב נאָך ניט באוויזן די פוקסעכע
 פארצוקן, און ער איז שוין לעבן אונדז. ס'האט זיך אימ פאָרוואָלט
 אָפּגעמען בא מיר מיין שפּיץ. ער האָט ניט געוויסט, אפּאַנעם, מיט
 וועמען ער האט צוטאָגן. נו, האָב איך אימ דערציילט די מיסע...
 ס'זיינען אזש געפּלויגן פּונ אימ גאַנצע זשמעניעס האָר. ער וועט
 האבן דזשעמקין לאַנג צו געדענקען. ווען ער זאָל ניט געווען
 אנטלויפּן, וואָלט ער אויך געגאנגן קאפּוט... אָט ווי אזוי איך יאָג
 זיך נאָך געפּאַנג, ניט אזוי ווי איר.

— דאס איז ווירקלעך א העלדישער געיעג. — האָט נעראָן
 איינגעשטימט, און אליין זיך קוים איינגעהאַלטן, זיך ניט צו צעלאָכּן.
 און דזשעמקי האָט געמיינט, אז ער הערט אימ מיט אופּמערק-
 זאַמקייט און גלויבט אימ אלץ. איז ער נאָך גרעסער געוואָרן
 בא זיך.

— נו, — האָט ער געזאָגט, — איך האב קיין צייט ניט מיט אייך
 צו פּלוידערן. מע דארף איילן אהיים. זייט געזונט!
 און, א כאפּ טוענדיק זיין פוקסן-וויידל, האָט ער זיך אוועק-
 געלאָזט ווייטער.

ער האט זיך קיין איין מאָל ניט אומגעקוקט. ער האט ניט בא-
 מערקט, אז נעראָן האָט אזש א פאל געטאָגן אפּ דער ערד — אזוי
 שטאַרק האט ער זיך צעלאָכּט.

נעראָן מיט זיין באלעבאָס האבן זיך אומגעקערט פונעם געיעג
 אפּ מאָרגן אינדערפרי. באַם באלעבאָס איבער די פלייצעס איז געווען
 אריבערגעוואָרפּן א פּוכיקע וועלפישע פעל.

פאַרשטייט זיך, אז צום אַנעם ערשטן האָט נעראָן גענומען
 איבערקוקן די פארקנס און סטויפּטשיקעס: וואס איז דאָרטן דאָ
 אזוינס וועגן דזשעמקי? און, אָנהייבנדיק דורכקוקן, איז ער פּאַשעט
 פאָרווונדערט געוואָרן. ווייניק וואס מע האט דזשעמקי דערקלערט
 פארן סאמע בארימטן העלד איז דער גאַנצער הינטנ-וועלט, האָט
 מען נאָך וועגן אימ געשריבן, אז ער האט פארניכטעט אינ וואלד
 אלע פוקסן, אז, איינשטעלנדיק דאָס לעבן, איז ער אָנגעפאלן אפּ
 א טשאטע וועלפּ און האָט זיי צעטריבן, אז צוויי וועלפּ האט ער אופּ-
 געגעסן אפּן אָרט, און נאָך עטלעכע האבן אוועקגעפּויזעט צו

זייערע נאָרעס שטאַרפן. מיט איין וואָרט, דזשעמקי האט געלמגט אפ וואָס די וועלט שטייט... און דערפֿי האט ער זיך פֿאַרופֿן אפֿ אימ, אפֿ נעראַנען, ווי אפֿ אַן איידעס: נעראַן, קלוימערשט, האט זיך מיט אימ פֿאַגעגנט אינ וואַלד פעיס ער האָט געהאלטן אינ פֿאַרניכטן די פֿוסטן.

נו, נו, — האָט נעראַן געקלערט, לאכנדיק צו זיך אליין, — פעיסן לויפֿן אהיים האָט זיך דזשעמקיס פֿאַנטאַזיע פֿינ צעשפּילט. ס'איז ציקאַווע אַ קוק טאַן, וואס וועט ווייטער זיין. צוגייענדיק צו זיין הויז, האט ער דערזען אזא פּילד: אינמיטן גאַס אינ א קרייז זיצן הינט, אַ שטיק דרייסיק ניט ווייניקער, און אינמיטן קרייז — דזשעמקי. ער זיצט און קוקט ניט אפֿ קיינעם. מיט אַן אפֿאַטישער שטימ, גלייך ווי עס וואַלט אימ שוין שטאַרק דערעסן דערציילן, דערציילט ער וועגן זיינע אויסגעטראַכטע פֿאַסירונגען אינ וואַלד. און די הינט הערן און באַווונדערן. זיי קאַנען פֿון אימ די אויגן ניט אָפֿרייסן. זיי קלייבן פֿון זייער העלד נאַכעס... און ער האַקט ליגנס. וווּ דער נעמט זיך עס צו אימ גאַר אזויפּיל!

דערזענדיק נעראַנען, האָט דזשעמקי אַ זיפֿצ געטאַן און געזאַגט:

— און אָט איז נעראַן אויך דאָ. בעט אימ, ער זאָל אייך וועגן מיר נאָך עפעס דערציילן... אפּיסל האָט ער אויך געזען... און איך פּינ שוין מיד געוואָרן. איך וויל זיך אָפרוען... איר האט מיר דער עסן מיט אייערע אויספֿרעגעכצן.

אַן איידעס פֿון דזשעמקיס העלדישקייט — דאָס איז אינטערע- סאַנט.

און אַלע הינט האָפֿן זיך אויסגעקערעוועט צו נעראַנען. אָבער יענער האָט געשוויגן. ער האָט מוירע געהאַט אופֿמאַכן דאָס מויל: ס'האַט אימ געשטיקט דער געלעכטער.

— אונדזער דזשעמקי האָט איר אינ וואַלד געזען? — האָט זיך ענדלעך געווענדעט צו אימ דער נאָענטסטער הונט.

— פֿאַרשטייט זיך, געזען, — האָט צושווייגנדיק אפּיסל געענט פֿערט נעראַן.

— טאָ זייט אזוי גוט און דערציילט אונדז וועגן דעם, — האָפֿן אַלע איבעריקע הינט אימ גענומען בעטן — נו, דערציילט...

און דזשעמקי כאַפֿט אַפֿ נעראַנען אפּילע קיינ קוק ניט: אזוי איז ער זיכער, אַז יענער האַלט אימ אויך פֿאַר אַ העלד און ער

וועט וואָרט באַ וואָרט איבערכאַזערן אַלץ, וואָס ער האָט נעכטן
פֿון אים געהערט אין וואָלד.

נעראָן האָט זיך צוגעזעצט און, שוויגנדיק נאָך אַ וויילע, האָט
ער געזאָגט:

— גוט, איך וועל דערציילן... אָבער איך ווייס ניט וועגן וואָס
איך צו דערציילן, צי וועגן דעם, ווי אַזוי איך האָב דערזען
דזשעמקין, צי גאָר וועגן דעם, ווי אַזוי איך מיט אים האָבן
געשמועסט.

— וועגן דעם, ווי אַזוי איר האָט אים דערזען--האָבן אַלע
הינט מיטאַמאָל זיך צעשריגן.

— נו,--האָט נעראָן אָנגעהויבן פאַמעלעך,--צוערשט האָב איך
דערזען, ווי אַזוי ער איז פֿונעם וואָלף אַנטלאָפֿן...

— וואָס, אַנטלאָפֿן?--האָבן די הינט אויסגעשריגן, ניט גלויבנדיק
זייערע אייגענע אויערן.

— גאַנץ פאַשעט: דזשעמקי פאַרויס, און דער וואָלף מיטן
צעפֿנטן שלונג פֿונהינטן, נאָך אים דער וואָלף איז געווען הונ-
געריק, האָט ער געוואָלט דזשעמקין אופֿעסן.

די הינט זיינען געפֿליבן ווי געפֿעפט. דאָס, וואָס זיי האָבן
געהערט פֿון נאָרענען, שטימט דאָך ניט לאַכלוטן מיט דעם, וואָס
דזשעמקי האָט דערציילט... און נאָרענען ניט גלויבן האָבן זיי ניט
געקאָנט: ער האָט קיינמאל ניט געלייגט--דאָס האָבן געוואָסט אַלע.
און זיי האָבן געקוקט אַפֿ אים מיט אַרויסגעשטעקטע צונגען און
געפֿינטלט מיט די אויגן.

דזשעמקי האָט דערפֿילט, אַז נעראָן וועט אים באַלד אויסגעפֿן,
איז ער צוגעשפֿרונגען צו נעראָנען און זיך צעשריגן:

— וואָס פֿלאַפֿלט איר דאָרט? וואָס פֿאַר אַ וואָלף האָט זיך נאָך
מיר געיאָגט?

— דערזעלבער,--האָט אים נעראָן אָפֿגעענטפֿערט,--פֿאַר ווע-
מען דו האָסט זיך באַהאַלטן אין דער פֿוקסן-נאָרע...

און אויסקערעווענדיק זיך צו די הינט, האָט ער זיי גענומען
דערציילן וויטער:

— און אין יענער נאָרע האָט די פֿוקסעכע מיט אירע פֿיקסלעך
אײַער העלד שיר ניט אופֿגעגעסן. איך האָב דערנאָך געכאַפט איינס
פֿון די פֿיקסלעך און עס געצווונגען דערציילן, ווי אַזוי דזשעמקי
האָט אין זייער נאָרע געוויינט. איז אַט וואָס עס האָט מיר דער-
ציילט...

און נעראָן האָט איבערדערציילט די הינט דאָס, וואָס דו ווייסט
שוין. נו, האָבן די הינט געלאַכט, געריסן קישקעס פאַר געלעכטער.
אזוי איז געקומען אַ סאָפּ צו דזשעמקיס רומ...

לאַנג, זייער לאַנג נאָכ דעם האָט דזשעמקי ניט געקאָנט זיך
פאַווייזן אַפּ דער גאַס. ווייניק, וואָס מע האָט אים אומעטומ גערופן
פאַרימער, ליגנער און פאַכדן, האָט מען אים נאָכ פאַשעט ניט
געלאָזט דורכגיין די גאַס: מע האָט אַפּ אים געטייט מיט די לאַפּעס,
מע האָט זיך איזדעקעוועט איבער אים, מע האָט אים נאָכגעשרינג
קאַלערליי פאַליידיקנדיקע זידלווערטער. אפּילע די קעצ, וועמען ער
האָט אַמאָל ניט געלאָזט לעבן, אויך זיי האָבן געכוזעקט, ווי נאָר
זיי האָבן אים דערוען. עמעס, זיי זיינען אפּריער אַרופּגעשפרונגען
אַפּן פאַרקן, ער זאָל זיי ניט קאָנען פאַקן, און דערנאָכ ערשט האָבן
זיי גענומען כויוועקן. אָבער דערפּונ איז די פאַליידיקונג ניט געווען
קלענער...

אויך דו, מיסטאַמע, לאַכסט פּונ דזשעמקי. דו זאָגסט, אַז אזוי
קומט אים טאַקע, אָט דעם פאַרימער.

אָבער טאַמער וועט דיר אויסקומען זיך פאַגעגענען מיט
דזשעמקי, לאָט איך זיך, אַז דו זאָלסט זיך ניט איזדעקעווען איבער
אים. דאָס וועט דיר קיינער ניט דערלויבן. די געשעענישן, וועגן
וועלכע עס ווערט דערציילט אינעם דאָזיקן ביכל, זיינען פאַר-
געקומען שוין גאָר לאַנג. און אַצינד איז שוין דזשעמקי גאַרניט
דזשעמקי, נאָר דזשעמס. און אַלע אַכטן אים און האָבן אים
ליב...

אז נעראָן האָט אים אויסגעגעבן, און די הינט האָבן זיך גע-
נומען איבער אים איזדעקעווען, האָט דזשעמקי פאַשלאָסן אַלעמען
דערווייזן, אַז ניט געקוקט אַפּ גאַרניט, איז ער פּונדעסטוועגן פּייק
אופּטאָן גרויסע זאַכן. און ער האָט אָנגעהויבן ערלעך אויספּילן
די פּליכטן, וואָס ליגן אַפּ יעדן פאַרשטייער פּונעם הינטן-שייוועט,
און ביפּראַט אַפּ די פאַרשטייערס פּונ דער פאַקסטעריערן-ראַסע:
ער האָט אָנגעהויבן געוויטנהאפּטיק כאָפּן און פאַרניכטן שטשורעס.
אָבער ניט נאָר קעמפּן מיט דיזאָזיקע שעדיקערס קאָן ער אַצינד.
ער באַוואַכט אויסגעצייכנט די וווינונג פּונ זיינ פאַלעבאָס, ער טראָגט
אין מויל פאַרשיידענע זאַכן, גייט אַפּ די הינטערשטע לאַפּעס...
איך קאָן אַיך אפּילע ניט אויסרעכענען, וואָס דזשעמקי האָט זיך
אויסגעלערנט.

וועגן אימ זאגן איצט ניט נאָר הינט, נאָר אפילע מענטשן:
— אָ, דושעמס— אַן אויסגעצייכנטער הונט. ער קאָן טאָן אַלץ.
דאָס איז אַן ערלעכ־פאַרדינטער רומ. אונ אויב דושעמס גרייסט
זיך אַביסל מיט דעם, איז עס אויך גאַנץ פאַרשטענדלעך.

קינדער-פארלאג

עס גרייט זיך צום דרוק און ס'וועט אינגיכט דערשיינען
פאלגנדע קינדער-ליטעראטור אין יידיש

פאר פארשוד - קינדער

- נ. זאבילא - דער וואלד-ציילער
- ל. טאלסטאי - דר' בערנ
- ס. מארשאק - די פאטשט

פאר קינדער פון יינגערן עלטער

- פ. פאנטש - דער קליינער פארטיזאן
- מ. דאניעל - דער ציילונגען - צווייטע
אויסגעבעסערטע אופלאגע

פאשטעלונגען ווערן צוגענומען אין אלע
ביכער - מאגאזינען פון „וויקאפקניגע“
„אוקרעניגאטארני“ און אין די קיאסק
פון „סאיוודרוק“